

ikke komme til at faa nogen videre Betydning.

Det kan altsaa — jeg gentager det — ikke siges, at Rentefoden for Øjeblikket er dalende, og jeg skønner for mit Vedkommende ikke, at der er nogen som helst Grund til at vedtage et Lovforslag som dette under Forhold som de foreliggende. Men jeg ser meget vel, at naar Forholdet er saaledes, at man i dette Øjeblik ikke kan gaa til Overformynderiet eller Livrenteanstalten eller andre lignende Institutioner for at faa Penge til billigere Rente end 4 pCt., medens man paa den anden Side kan faa, hvad man behøver der og andre lignende Steder til denne Rente, saa vilde et Lovforslag som dette, naar det skulde gaa ud paa at begunstige de Folk, der søgte Penge til en lavere Rente, kun kunne faa den Virkning, at det blev en Slags Opfordring til Folk til at gaa ind i Kreditforeningerne; det er det eneste, der kunde være Tale om. Thi der er, som jeg sagde, i det aabne Marked ikke Adgang, ikke almindelig, ikke rigelig Adgang til at faa Penge til lavere Rente end 4 pCt. Man kan ved at gaa ind i Kreditforeningerne have, som jeg sagde, Penge til $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente, foruden altsaa et lille Administrationsbidrag, og til en Kurs af 96, hvorved dog maa tages i Betragtning, at man yderligere maa betale mindst 2 pCt. i Indskud, saa Nettoudbyttet bliver omtrent 94. Med denne Kurs vil faktisk Forholdet i Virkeligheden blive det, at Renten bliver $3\frac{3}{4}$ pCt. ved at gaa ind i Kreditforeningerne, og, vel at mærke, saa paatager man sig tillige det solidariske Ansvar med alt, hvad dertil hører. Altsaa Lovforslaget vil for saa vidt ikke faa anden Betydning, end at det bliver en Opfordring for Folk til at gaa ind i Kreditforeningerne, men om der er nogen særlig Grund til at begunstige dette — dette sagt med al mulig Respekt for Kreditforeningerne naturligvis — om der er nogen særlig Grund til at sige til Folk: det er det eneste, der kan være Tale om, at I kunne opnaa ved Lovforslaget, derfor skulle I gøre det! henstiller jeg til Overvejelse. Jeg kan ikke se, der er nogen som helst Anledning dertil, og uden for dette Tilfælde vil der ikke være Spørgsmaal om, at Folk ville benytte Loven til at faa billigere Laan. Men de ville kunne benytte den til at faa andre Laan, de ville kunne benytte den i Tilfælde af, at de have private Penge paa Prioriteter, der blive opsagte, saa ville de kunne faa Overformynderipenge og Penge i Livrenteanstalten til samme, men ikke til billigere

Rente, og det er dog det, der er Spørgsmaal om.

Imidlertid skal jeg ikke stille Forslag om at nægte Forslaget Overgang til 2den Behandling. Jeg vil gerne vise al mulig Høflighed imod det og gerne være med til at behandle det videre, men jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg aldeles ikke ser, at der er nogen som helst Grund til at vedtage dette Lovforslag.

Bojsen: Jeg maa lige saa meget som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) beklage, at den højtærede Finansminister har stillet sig saa uvillig over for dette Forslag. Jeg kan heller ikke se, at de Grunde, der ere fremsatte imod Forslaget, have nogen synderlig Vægt. Det væsentlige af, hvad der er fremkommet, er jo dette, at der ingen Brug skulde blive for Loven, men i saa Fald taber Statskassen jo heller ikke noget ved den. Jeg kan heller ikke se, at der er den allerfjerneste Fare ved at vedtage Loven, thi bruges den ikke, nu vel, saa bliver den en død Lov. Det forekommer mig, at de, der ville konvertere under de nuværende Forhold, altsaa med en temmelig lav Kurs — hvis der bliver nogen, som vil gøre det — trænge meget stærkt til at faa en Hjælp. Dersom en Mand konverterer og saa maa bære et stort Kurstab, synes det mig at ligge i Sagens Natur, at han har saa meget mindre Evne til at betale en Skat oven i Købet. I det hele taget forekommer det mig, at saaledes som Stempelovgivningen her er, bliver Stempelskatten en af de uretfærdigste Skatter, vi have, fordi den hviler paa Debitor, som jo i de allerfeste Tilfælde er en Mand, der sidder i Trang. At Staten netop tager sin Skat af dem, der ere i Trang, er jo lige det omvendte af, hvad gode Skatteprincipper skulde medføre. — Naar det siges, at den Fortjeneste, vedkommende vil faa ved Loven, vil blive saa lille, som det særlig blev sagt af det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst), der bemærkede, at paa 20,000 Kr. kunde Skatten løbe op til ikke mere end nogle og tyve Kroner — ja, saa maa man jo sige, at Statskassen ogsaa kun taber lidt som Følge af Loven. Det erkendes jo fra alle Sider, at dette Lovforslag angaar ikke noget stort, men en overmaade lille Foranstaltning, men dersom Tinget vil vedtage Lovforslaget ligesom forrige Gang, saa vil Betydningen deraf ikke saa meget ligge i Beløbets Størrelse, men snarere i den gode Vilje, som man derigennem giver til Kende over for de mange Mennesker, der sidde